

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΚΕΝΝΕΤΥ

Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΜΠΕΛ

Ο Μπόμπ Μόρανς, λίγο πιο μπροστά από το Νιοϋ Σάλον, κατέβηκε από το λεωφορείο και συνέχισε το δρόμο του με τα πόδια. Είχε αρχίσει να νυκτώνη και τα πρώτα φώτα έλαμπαν πίσω από τα παράθυρα. Ο Μπόμπ λοξοδρόμησε μέσα στα χωράφια και σε λίγο έφτασε μπροστά στην έπαυλι του "Αλμπερτ Ζέκινς, που έμοιαζε μ' ένα παλιό πύργο, από την εποχή του έμφυλιού πολέμου των Αμερικανών. Εκεί πέρα, στάθηκε λίγο κι' εξέτασε το έξωτερικό εκείνης της παράξενης οικόδομης που θρισκόταν μπροστά σ' ένα απέραντο κτήμα κι' έπειτα προχώρησε και βγήκε πάλι στο δρόμο. Μά μόλις έκανε λίγα βήματα, στάθηκε πάλι απότομα, γιατί είχε ακούσει ξαφνικά σπαρακτικές φωνές τρόμου. Μιά νέα έτρεχε σαν τρελλή προς το δρόμο, ξεφωνίζοντας από το φόβο της. Από πίσω της ένας άγριος μολοσσός, ουρλιάζοντας από τη λύσσα του, προσπαθούσε να την αρπάξει με τα μυτερά του δόντια που άσπριζαν απάισια. Ο Μπόμπ, ταχύς σαν άστραπη, έβγαλε το πιστόλι του και σκότωσε το σκύλο, τη στιγμή ακριβώς που χυμούσε στο λαιμό της νέας. Εκείνη, έξαντλημένη από τον τρόμο, σωριάστηκε στα πόδια του λιπόθυμη.

Αυτό το αλλόκοτο γεγονός άφησε τον Μπόμπ άπαθη, σαν να το περίμενε. Προσπάθησε λοιπόν να συνεφερη τη νέα κι' όταν εκείνη άνοιξε τα μάτια της, ο Μπόμπ χαμογέλασε και της είπε:

— Μη φοβάσθε πειά... Είμαι φίλος σας κι' ήρθα να σ' ας βοηθήσω, μίς Ζέκινς.

— Μά ποιός είσαστε; άπόρησε η νέα.

— Είμαι άδελφός της φίλης σας Έλλεν Μόρανς. Προχθές που γύρισα από την Εύρώπη, η Έλλεν μου έδειξε το γράμμα σας... Κατάλαβα λοιπόν πως κινδυνεύατε κι' αποφάσισα να σ' ας σώσω. Γι' αυτό ήρθα στο Νιοϋ Σάλον. Έλπίζω, μίς Ζέκινς, ότι θα μου έχετε έμπιστοσύνη...

— Σας ευχαριστώ, μίστερ Μόρανς, ψιθύρισε η νέα κατάχλωμη. Μου σώσατε τη ζωή. Αν δεν πυροβολούσατε, ο Ντίκ, ο μολοσσός του πατέρα μου, θα με κατασπάραζε. Ο πατέρας μου θέλει να τον αφήνουν νηστικό δυο και τρεις μέρες για να κυνηγάη καλύτερα τους κλέφτες... Μά πως έσπασε την άλυσίδα του; Κανείς δεν τον είχε λύσει ακόμη!...

Ο Μπόμπ έσκυψε πάνω από το πτώμα του σκύλου κι' εξέτασε τη μισή άλυσίδα που κρεμόταν από το λαιμό του.

— Κάποιος τη λιμάρισε... ψιθύρισε, σαν να μιλούσε μόνος του. "Ετοι, έσπασε εύκολα με το πρώτο δυνατό τέντωμα του σκύλου...

Ο Μπόμπ κατόπιν γύρισε πάλι κοντά στη νέα.

— Μίς Ζέκινς, της είπε, πρέπει να γυρίσετε τώρα στην έπαυλι. Δεν υπάρχει προς το παρόν κανείς φόβος, τουλάχιστον για σήμερα. "Εγώ θα μείνω στο ξενοδοχείο του Νιοϋ Σάλον κι' αύριο θάρθω να σας δώ και να χαιρετήσω και τον πατέρα σας...

Κι' αφού έσφιξε το χέρι της νέας προχώρησε και χάθηκε στο βάθος του δρόμου.

Την άλλη μέρα, κατά το μεσημέρι, ο Μπόμπ επισκέφθηκε τους Ζέκινς. Ο πατέρας της φίλης της Έλλεν ήταν τρεις μήνες τώρα που έκοιτονταν στο κρεβάτι παράλυτος. Η μίς Ζέκινς, που την έλεγαν Μάμπελ, κι' ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι με μαύρα μαλλιά και μεγάλα άθωα μάτια, ζούσε σχεδόν μόνη μέσα σ' εκείνη την απέραντη έπαυλι, γιατί από πολύ μικρή είχε χάσει τη μητέρα της. Εκείνο λοιπόν τον τελευταίο καιρό κάτι παράξενα γεγονότα την είχαν αναστατώσει. Ένας μυστηριώδης άγνωστος επίζητούσε τον θάνατό της. Μιά νύχτα, πριν από μιá έβδομάδα, καθώς έστεκε στο παράθυρο, άκουσε ξαφνικά

ένα πυροβολισμό. Μιά σφαίρα, πέρασε πλάι στα μαλλιά της και σφηνώθηκε στο ταβάνι. Ποιος είχε άποπειραθή να τη δολοφονήσει; Ο μυστηριώδης άγνωστος, ο έχθρός της. "Υστερα από δυο μέρες, ένα άλλο έκπληκτικό γεγονός την αναστάτωσε πάλι. Είχε βγή στον έξωστη, κι' όπως συνήθιζε, στηρίχθηκε στα κάγκελλά του. "Αξαφνα όμως τα κάγκελλα ύπεχώρησαν κι' η Μάμπελ θα γκρεμιζόταν από εκείνο το ύψος, αν δεν πρόφταινε με μιá ένστικτώδη κίνησι ν' αρπάξει το ξύλινο πάτωμα του έξωστη και να κρεμαστή έτσι στο κενό, ώσπου έτρεξε ο ύπηρέτης τους και την έσωσε....

Αυτά τα δυο περιστατικά την είχαν τρομοκρατήσει κι' έπειδή ο παράλυτος πατέρας της δεν μπορούσε να τη βοηθήσει, είχε γράψει της φίλης της Έλλεν Μόρανς και της ζητούσε τη συμβουλή της. Έτσι ο Μπόμπ είχε μάθει την ιστορία της κι' είχε πάει στο Νιοϋ Σάλον για να τη βοηθήσει. Μά τα γεγονότα αυτά του παρουσιαζόντουσαν σαν άλυτα αινίγματα. Ο "Αλμπερτ Ζέκινς ήταν ένας ισχνός και κίτρινος άνθρωπος που υπέφερε από την ξαφνική παράλυσι των ποδιών του. Ο Μπόμπ τον έπεσκέφθηκε στον κοιτώνα του και μίλησε μαζί του αρκετή ώρα για τον μυστηριώδη άγνωστο που άπειλούσε τη ζωή της κόρης του.

— Θα είνε κανένας τρελλός... είπε στο τέλος. "Αλλοιώς δεν εξηγούνται αυτές ή άπόπειρές του! Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί θέλει το θάνατο της Μάμπελ... Αυτό για μένα είνε ένα μυστήριο.

Ο Μπόμπ, καθώς μιλούσε μαζί του, κύτταζε τριγύρω με άφέλεια τον κοιτώνα του μίστερ Ζέκινς. Σε μιá στιγμή, τα μάτια του καρφώθηκαν μπροστά στο κρεβάτι. Κι' ο Μπόμπ τότε χαμογέλασε από μιá παράξενη σκέψι. "Επειτα άποχαιρέτησε τον οικοδεσπότη κι' έφυγε για να γυρίσει, όπως του είχε πει, στην Νέα "Υόρκη, κοντά στην άδελφή του. Είχε τη γνώμη — όπως έδήγησε στον άρρωστο — ότι όλη αυτή ή ιστορία του μυστηριώδους άγνωστου ήταν ένα δημιούρημα της φοβισμένης φαντασίας τους. Τα περίεργα δέ εκείνα περιστατικά, δεν ήσαν τίποτε άλλο παρά τυχαίες συμπτώσεις.

Κατόπιν όμως, όταν συνάντησε τη Μάμπελ στο σαλόνι, την παρέσυρε κρυφά σε μιá γωνία κι' εκεί της ψιθύρισε:

— Προσοχή! Ο γιατρός του Νιοϋ Σάλον μου είχε πει χθές ότι έχετε τη συνήθεια ν' αφήνετε μισανοιχτό το παράθυρό σας. "Αφήστε το λοιπόν έτσι κι' άπόψε... Πριν από τα μεσάνυχτα θάρθω στο δωμάτιό σας... Μά μη φοβάσθε... "Αγρυπνώ για τη ζωή σας.

Κι' έφυγε, αφήνοντας τη νέα κατάπληκτη.

Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, μιá μυστηριώδης σκιά γλύστρησε άθόρυβα από τη βεράντα κι' από το μισανοιχτο παράθυρο, μπήκε στο δωμάτιο της Μάμπελ. "Ηταν ο Μπόμπ.

— Έλπίζω ότι ο έχθρός σας θα πέση άπόψε στην παγίδα που του έστησα... της είπε. Και τώρα προσοχή. Σβύστε το φως και ξαπλωθήτε στο κρεβάτι, κάτω από τα σκεπάσματα.

Η Μάμπελ, σαστισμένη, έκανε γρήγορα ό,τι της είχε πει. Ο Μπόμπ τότε έβγαλε το περιστροφό του και κρύφτηκε πίσω από τις κουρτίνες του παραθύρου.

Εκεί πέρα έμεινε άκίνητος περισσότερο από μιá ώρα. "Αξαφνα, μέσα στη σιωπή της νύχτας, άκούσθηκαν ελαφρά βήματα στη βεράντα κι' ένας μαύρος όγκος παρουσιάστηκε μπροστά στο μισανοιχτο παράθυρο. Την ίδια στιγμή άκούσθηκε ένας πυροβολισμός κι' άμέσως μιá κραυγή πόνου. Ο Μπόμπ πετάχτηκε έξω από τις κουρτίνες, άρπαξε τον άγνωστο, τον τράβηξε μέσα στο δωμάτιο και παλεύοντας μαζί του, κυλίσθηκε κάτω στο πάτωμα.

— Είσαι τυχερή, Μάμπελ!... της είπε ή Έλλεν και την άγκάλιασε με τρυφερότητα.

«Η Μάμπελ, έντρομη, σηκώθηκε από τὸ κρεβάτι κι' ἄναψε τὸ φῶς. Τὴν ἴδια στιγμή ἔβγαλε μιὰ σπαρακτική κραυγὴ τρόμου.

—Ὁ πατέρας μου!... Εἶνε ὁ πατέρας μου!...

—Ὁ πατριός σας θέλετε νὰ πῆτε!... τὴν διώρθωσε ὁ Μπόμπ, δένοντας μ' ἓνα κορδόνι τὰ χέρια τοῦ «ἀγνώστου». Καθὼς βλέπετε τὸν πλήγωσα στὸ δεξι χέρι τὴ στιγμή ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ πυροβολήσῃ γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσῃ!...

—Μὰ γιατί; Γιατί; στέναξε ἡ Μάμπελ.

—Γιατὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ γίνεσθε ἐνήλικος καὶ τότε ἡ ἔπαυλις καὶ τὸ ἀπέραντο κτῆμα περιέρχονται στὴν κατοχὴ σας, γιατί εἶνε κληρονομία τῆς μητέρας σας. Ὁ μίστερ Ζέκινς λοιπόν, εἶνε ὁ δεύτερος ἄντρας τῆς μητέρας σας. Μὰ ὅταν ἔγινε αὐτὸς ὁ γάμος, ἔσεῖς ἦσατε πολὺ μικρὴ. Κι' ἔτσι μέχρι σήμερα πιστεύετε ὅτι εἶνε πραγματικὸς πατέρας σας... Μπορεῖτε τώρα νὰ καταλάβετε ὅτι ἡ παράλυσις τῶν ποδιῶν τοῦ ἦταν ἔξυπνο τέχνασμα. Τὴ νύχτα, ὅταν δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς, ὁ πατριός σας ἔκανε διάφορες ἀπόπειρες γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσῃ καὶ ἔτσι νὰ μείνῃ στὰ χέρια τοῦ ἡ κληρονομία...

—Μὰ πῶς τ' ἀνακαλύψατε ὅλα αὐτά; ἀπόρησε ἡ Μάμπελ.

—Ἐμαθα ὅλη τὴν ἱστορία σας ἀπὸ τὸ γιατρὸ τοῦ Νιοῦ Σά-λυν. τῆς ἀπάντησε ὁ Μπόμπ. Ἐπειτα ὅταν ἐπεσκέφθηκα τὸν πατριό σας στὸν κοιτῶνα τοῦ, πρόσεξα ὅτι ἡ πέτσινες παντόφλες τοῦ ἦσαν σκονισμένες καὶ λασπωμένες. Αὐτὸ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι! Κ' ὑποψιάσθηκα ὅτι ἡ παράλυσίς τοῦ μποροῦσε θαυμάσια νὰ εἶνε ψεύτικη! Ἐτσι τοῦ ἔστησα τὴν παγίδα αὐτὴ καὶ βλέπετε πῶς δὲν γελάσθηκα, γιατί ὁ πατριός σας, νομίζοντας πῶς εἶχα φύγει γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἦρθε ἀπόψε νὰ σᾶς σκοτώσῃ...

* * *

Ἡ Ἑλλεν Μόρανς ὑποδέχθηκε τὴν τραγικὴ φίλη τῆς μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα.

—Εἶσαι τυχερή, Μάμπελ!... τῆς εἶπε καὶ τὴν ἀγκάλιασε μὲ τρυφερότητα. Ἄν ὁ Μπόμπ δὲν διάβαζε τὸ γράμμα σου...

—Ναί, εἶμαι πολὺ τυχερή! τῆς ἀπάντησε ἐκείνη δακρύζοντας.

Ὁ Μπόμπ τὶς κύτταξε καὶ χαμογέλασε.

—Μὰ μήπως κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι τυχερὸς ποὺ γνώρισα τὴ Μάμπελ! φώναξε ὁλόχαρος.

Καὶ δειλά, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά τοῦ, μ' ἓνα φλογερὸ ἔρωτα.

TZQRTZ KENNENTY

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΚΟΠΛΙΜΕΝΤΟ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Τὴν 18 Ἰανουαρίου 1885, προηγούμενη τῆς πρεμιέρας τῆς «Διονυσίας» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ στὴ Γαλλικὴ Κωμωδία, ὁ συγγραφεὺς ἔλαβε μιὰ κάρτα ἀπὸ τὴ διάσημο ἀοιδὸ Χρηστίνα Νίλσον, ἡ ὁποία τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ ἓνα θεωρεῖο γιὰ τὴν παράστασι τῆς ἐπομένης.

Καταστενοχωρημένος γιατί δὲν μποροῦσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ χαριτωμένη ἀοιδὸ ὁ Δουμᾶς, τῆς ἀπάντησε μὲ τὸ ἐξῆς λακωνικώτατο μπιλιέττο:

..«Δυστυχῶς, δεσποινίς, εἶνε ἀδύνατον... Λυποῦμαι ἐξαιρετικά... Ὁ-λες ἡ θέσεις τοῦ θεάτρου εἶνε πιάσμενες... Θάλεγε κανεὶς πῶς πρό-κειται νὰ τραγουδήσετε σεῖς!...»

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες συμφορὲς στὴν Κίνα, θεωρεῖται καὶ τὸ νὰ μὴ ἀποκτήσῃ ἓνα ἀνδρόγυνο παιδιά. Ὁ Κινέζος νομίζει τὸν ἑαυτὸ τοῦ, ὡς τὸν πιὸ δυστυχισμένο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου, ἂν δὲν ἀφήσῃ ἀπογόνους, οἱ ὁποῖοι νὰ διαιωνίσουν τὸ ὄνομά τοῦ.

Ἐτσι, ὅταν τὸ ἀνδρόγυνο πεισθῇ ὅτι εἶνε ἀδύνατον ν' ἀπο-χτήσῃ παιδιά, ἡ σύζυγος παραφορτῶνεται μέσα ἀπ' τὰ ρούχα τῆς μὲ διάφορα μαξιλαράκια καὶ προσποιεῖται τὴν ἔγκυο, μέ-χρις ὅτου κατορθώσῃ νὰ ἐξοικονομήσῃ κανένα μωρό, ἀπ' τὸ βρεφοκομεῖο, τὸ ὁποῖο καὶ υἱοθετεῖ...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνώστων τοῦ ἓνα ἐκλεκτὸν αἰσθημαντι-κὸν ρωμάντζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπὴν.

Εἴμεθα θέβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῇ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις των. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψὰς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτο-τρόπως εἰς τοὺς φίλους τοῦ ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύ-σεις.

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ-πατρὸς «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Ὅσοι δὲν ἐπρυλάβατε νὰ προμηθευθῇτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ 4 οἰαδήποτε δελτία καὶ δραχ. 8.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΛ

Καὶ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ
ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας)

(καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΕΤΟΥ,,

οὗ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τῶπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφη-μερίδων.